

Αννίτα Μιχαηλίδου*: Συνέντευξη στη Μαρία Νταλιάνη στα ΝΕΑ «Ευρωπαϊκό πρόγραμμα ανθρωπιάς για τους τοξικομανείς»

Σ' αυτόν τον ξενώνα, που επιχορηγεί ο Δήμος της Φρανκφούρτης, οι χρήστες μπορούν να μείνουν, να κάνουν χρήση στο ειδικά διαμορφωμένο δωμάτιο με τους καθρέφτες, και την επομένη να πάνε κανονικά στη δουλειά τους.

Σε άλλες πόλεις, η ύπαρξη κινητών μονάδων για παροχή βοήθειας σε άτομα που κάνουν υπερβολική χρήση, αλλά και κινητής... κουζίνας στα στέκια τοξικομανών, και η δημιουργία χώρων «υγειονομικά αποδεκτών» για ενδοφλέβια χρήση αποτελούν καθημερινότητα. Η κινητοποίηση εθελοντών κατοίκων για την εργασία σε κέντρα όπου οι χρήστες μπορούν να πλυθούν, να φάνε, να ανταλλάξουν σύριγγες, ρούχα, ακόμα και να κοιμηθούν αν δεν έχουν πού αλλού να πάνε, τείνει να γίνει συνείδηση. Και η ελεγχόμενη πώληση ηρωίνης σε μακροχρόνια εξαρτημένους χρήστες απασχολεί και άλλους – πέραν των «πρωτοπόρων».

Για τις 33 ευρωπαϊκές πόλεις του Δικτύου ECDP (European Cities on Drug Policy) η ματιά πάνω στο πρόβλημα των ναρκωτικών είναι διαφορετική: λίγο πριν κλείσουν μία δεκαετία ύπαρξης (το Δίκτυο ξεκίνησε με την πρωτοβουλία τεσσάρων δήμων, το 1990, της Φρανκφούρτης, της Ζυρίχης, του Αμβούργου και του Άμστερνταμ) επενδύουν με πίστη (και αποτελέσματα) στην πολιτική του «Harm Reduction», δηλαδή στην «ελαχιστοποίηση του κινδύνου από τη χρήση», και δεν σταματούν να υπενθυμίζουν πως «είναι λάθος να ταυτίζεται το harm reduction, ως πολιτική, με την απελευθέρωση». Παράλληλα επισημαίνουν πως «θαύματα δεν γίνονται».

Κοινά χαρακτηριστικά των πόλεων που συμμετέχουν: η αυξημένη εγκληματικότητα που σχετίζεται με τα ναρκωτικά, η δημιουργία χώρων εμπορίας-χρήσης σε πολυσύχναστα στέκια με αποτέλεσμα τις κακές υγειονομικές συνθήκες σε δημόσιους χώρους, η εύκολη πρόσβαση στην πόλη (λιμάνια, συγκοινωνιακοί κόμβοι), η αύξηση του αριθμού των φορέων του AIDS μεταξύ των χρηστών, η ανεργία, αλλά κυρίως η διαπίστωση πως «η πολιτική καταστολής τόσα χρόνια δεν οδήγησε ούτε στη μείωση του αριθμού των χρηστών, ούτε εμπόδισε την εμφάνιση νέων ουσιών», όπως τονίζει η **Ελληνίδα αντιπρόεδρος του ECDP κ. Αννίτα Μιχαηλίδου**.

Σε καθεμία από τις χώρες όπου οι δήμοι έχουν αναλάβει την πρωτοβουλία της συμμετοχής στο Δίκτυο (το οποίο, όπως και κάποιες σουηδικές πόλεις με εντελώς αντίθετη πολιτική, υποστηρίζεται οικονομικά από την Ευρωπαϊκή Κοινότητα) η «επίσημη» κρατική πολιτική είναι κατασταλτική. Οι αυξημένες αρμοδιότητες και η οικονομική αυτονομία όμως της Τοπικής Αυτοδιοίκησης επιτρέπει τη χρήση του νομικού «παράθυρου» περί «πilotικής λειτουργίας ιατρικών μονάδων». Έτσι σήμερα το πρόγραμμα χορήγησης ηρωίνης, που ξεκίνησε η Ζυρίχη με 300 μακροχρόνια εξαρτημένους για ένα εξάμηνο, παρατάθηκε και επανεγκρίθηκε για 1.000 άτομα. Παρόμοιο πρόγραμμα εφαρμόζουν η Φρανκφούρτη, το Άρνεμ και το Άμστερνταμ. Η προσπάθεια γίνεται στην κατεύθυνση της απο-περιθωριοποίησης του χρήστη και της απομάκρυνσής του από τους εμπόρους και τα κέντρα διακίνησης. «Σ' αυτά τα κέντρα υπάρχει ιατρική παρακολούθηση, και τρόποι ελέγχου, αφού απαγορεύεται η χρήση εκτός. Έχει διαπιστωθεί όμως ότι οι ίδιοι οι χρήστες πληρώνουν για τη δόση τους, και συνεχίζουν τη ζωή τους, χωρίς να βγαίνουν ξανά στον δρόμο με τις γνωστές συνέπειες, κάποιοι μειώνουν τη δόση και ένα πολύ μικρό ποσοστό, είναι αλήθεια, διέκοψαν εντελώς. Στην Ελλάδα έχω την εντύπωση ότι ακόμη είμαστε πολύ μακριά από τέτοιου είδους πρακτικές, αφού κάθε πόλη στο Δίκτυο αναπτύσσει τα προγράμματά της με βάση τις κοινωνικοπολιτικές συνθήκες», επισημαίνει η κ. Μιχαηλίδου.

*αντιπρόεδρος του ECDP

<https://www.tanea.gr/1999/11/06/greece/eyrwpaiko-programma-anthrwpias-gia-toys-toksikomaneis/6/11/1999>

**Αννίτα Μιχαηλίδου: «Να βγούμε από το ανάθεμα», με την εφαρμογή του Harm Reduction Policy*
Εφημερίδα ΕΠΟΧΗ 13/4/2014**

Η Αννίτα, εργαζόμενη στο Δήμο Καλλιθέας εκπροσώπησε την πόλη και το Δήμο στο Δίκτυο ECDP (European Cities on Drug Policy), του οποίου ήταν αντιπρόεδρος και όπου συμμετείχαν 33 ευρωπαϊκές πόλεις. Σε έρευνα των Νέων, το 1999, της δημοσιογράφου Μαρίας Νταλιάνη, η Αννίτα έκανε το εξής σχόλιο:

«Οι αντιλήψεις και οι πολιτικές για την αντιμετώπιση της τοξικομανίας εξακολουθούν να παραμένουν στο πλαίσιο του αναθέματος. Δεν μας αρέσουν οι άνθρωποι που επέλεξαν να κάνουν χρήση, δεν υπάρχουν, και σαν τέτοιους περίπου τους αντιμετωπίζουμε. Έχει αποδειχτεί ότι η εφαρμογή του Harm Reduction Policy σώζει ζωές, μειώνει την εγκληματικότητα και κοστίζει πολύ λιγότερο από την εφαρμογή μιας κατασταλτικής πολιτικής. Η χώρα μας αρκέστηκε απλώς να επιδείξει μια πρωτοποριακή διάθεση με τη νομοθετική ρύθμιση ενός μέρους της πολιτικής του Harm Reduction, αλλά παράλληλα την περιόρισε σε τόσο στενά πλαίσια, που η επίδρασή της επεκτείνεται στο ελάχιστο των πραγματικών αναγκών της ελληνικής κοινωνίας, αφήνοντας έτσι τον μέσο πολίτη στην άγνοιά του και στον σκοταδισμό της πολιτικής καταστολής.»

**μείωση της βλάβης από τις συνέπειες της χρήσης ναρκωτικών χωρίς να απαιτείται αποχή, αναγνωρίζοντας ότι όσοι δεν μπορούν ή δεν θέλουν να σταματήσουν μπορούν να κάνουν θετικές αλλαγές για να προστατεύσουν τον εαυτό τους και τους άλλους.*